

per hullerne i deres båd. Partierne bag den politik tager fejl af livets mening.

Den officielle politik er blevet, at vi lever for at arbejde. Men visdomsordene er jo det modsatte: at vi arbejder for at leve. Arbejdet er nødvendigt både for at brødføde os selv og såmænd også som kilde til fysisk udfoldelse, socialt samvær, kreativitet og følelse af at gøre nytte. Alle de kvaliteter, man kan pege på i arbejdet, er jo nemlig lige præcis det, som de arbejdsløse får sværere ved at få ind i deres liv, når de nægtes retten til et arbejde.

Men livet er jo altså også meget andet end arbejde. Det er kærligheden, skønheden, børnene, alt det, der vel for de fleste – når man mærker ordentligt efter – egentlig er det vigtigste i livet. Derfor er det fuldkommen uforståeligt for os i SF, at det politiske flertal herinde nægter at se kendsgerningerne i øjnene: Ved en bedre fordeling af arbejdet kan vi både give de arbejdsløse ret til et arbejde med de kvaliteter, det har, og de beskæftigede bedre tid til alle de sider af livet, der bliver alt for forsømt i dag.

Vi får jo for eksempel i scribevis af rapporter om, at vores børn trænger til meget mere tid og omsorg fra deres forældre. Vi vidste det måske endda godt i forvejen, men hvornår får det så en plads i samfundsdebatten, dér, hvor beslutningerne træffes? Det er jo grotesk, at alle erkender fejlene, men at regeringen samtidig indgår et finanslovforlig, der gør tingene værre, et forlig, hvor mulighederne for som forældre at vælge at give sine børn noget mere tid bliver ringere i stedet for bedre, således som der var brug for. Det er jo ærlig talt fortvivlende.

Politik er både modgang og medgang, og for SF er det let at se, at vi for for øjeblikket er ude i en periode, hvor beslutningerne tages i den helt gale retning. Der er nogle, der synes, at det er synd for SF. Det er det ikke, men det er slemt for de mange mennesker, det går ud over. Det er slemt for langtidsledige, der ikke får job, og slemt for de dårligst stillede, der får forringet deres økonomi, mens andre får ekstra gaver af regeringen. Det er slemt for børnefamilierne og slemt for børnene i det her samfund, at man fører en politik, der går stik modsat det, som vi kan se i alle rapporter om børns tarv er nødvendigt.

Regeringen gennemførte for halvandet år siden, da den havde flertal, en skattereform, der var pibende skæv. Skattelettelserne blev givet til de rigeste, og i bunden var lettelserne så små, at de hurtigt kunne spises op af kommunale skat-

testigninger. Det kan vi se endnu tydeligere i dag, hvor i hundredtusindvis af lønmodtagere får et direkte tab på skattereformen, selv om regeringen lovede det modsatte. Alligevel var det ikke her, regeringen valgte at mildne levevilkårene. Nej, det var i stedet gave- og arveafgiften – der kun betyder noget for alvor i toppen af samfundet – der skulle lempes med først 250 mio. kr. og senere med yderligere en halv milliard kroner. Jo, det er i sandhed et sort forlig, man ser, når pengene i samfundet bruges på den måde.

En særlig diskussion i kølvandet på finansloven har været forligspartiernes opgør om, hvor længe det er lykkedes De Konservative og Venstre at forhindre, at der sker noget i miljøpolitikken. Meget tyder på, at regeringen har bundet sig til, at der ikke må indføres nye grønne afgifter i hele 1995. Det gælder f.eks. sprøjtemidler, hvor regeringen har handlingslammet sig selv. Det kedelige ved sagen er bare, at giftstofferne ikke tager en pause i 1995. De fortsætter med at sive ned i vores grundvand, mens regeringen er bundet af sine løfter til De Konservative og Venstre om intet at gøre.

Vi har på samme måde stakke af rapporter om, at Folketingets egne miljøhandlingsplaner ikke kan overholdes. Vi har langtfra styr på forureningen, og regeringens egne rapporter dokumenterer oven i købet, at det bliver værre, når man satser på en stigende økonomisk vækst.

Først på det allerseneste er regeringen begyndt at sende nogle røgsignaler op om, at vi skal i gang med at forhandle grønne afgifter for erhvervslivet i starten af januar måned. Det møder SF selvfølgelig op til, men vi må til gengæld forlange af regeringen, at den møder op med en vilje til alvorlig handling. SF er ikke interesseret i at deltage i et langstrakt forløb, der bare skal ende med, at V, K og industrien i sidste ende får vetoret over for miljøforbedringer. Nu får vi se, hvordan det ender.

SF's samlede vurdering af finanslovforliget er, som det er fremgået af min tale, at det på alle afgørende punkter er politik i den helt forkerte retning. Vi vil meget advare regeringen imod at bevæge sig videre ad den slags linjer; det er simpelt hen for hårdt for mange mennesker i vores samfund, når man laver den form for politik. Der er brug for at gå præcis den modsatte vej.

Vi er nødt til at markere vores afstandtagen fra det finanslovforlig, der er lavet, fordi det går ud over så mange mennesker i vores samfund –